

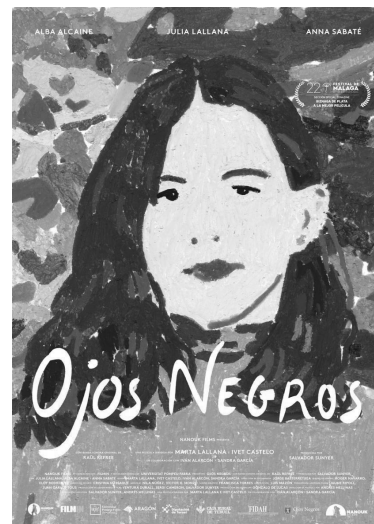

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

OJOS NEGROS
Espanya, 2019
Direcció i guió:
Marta Lallana, Ivet Castelo,
Iván Alarcón, Sandra García
Intèrprets: Alba Alcaine,
Julia Lallana, Anna Sabaté
Durada: 67 min
Gènere: drama
Idioma: castellà
Data d'estrena: 19/07/2019

L'estiu que s'acaba

De totes les estacions de l'any, l'estiu s'ha convertit en el moment ideal perquè tot sembli possible. Durant la infància, l'època estival és l'encarregada de donar-nos la sensació de llibertat, de fer-nos adonar que tot és possible i que el temps, que marca el ritme de la vida, pot ser un miratge. Si a l'estiu li sumem l'adolescència, i l'experiència d'abandonar casa per descobrir un territori desconegut només marcat pels límits de l'horitzó, aconseguim conquerir un nou territori: una etapa on tot allò que queda de la infantesa desapareix i on fer-se adult significa que la llibertat, els desitjos i el temps s'empresonen a part iguals.

Ojos negros, de les directores Marta Lallana i Ivet Castelo, pregunta, amb els ulls oberts d'una protagonista mirant fixament a l'espectador, què significa fer-se gran. Les possibles respostes es tracen amb un moviment de càmera que anirà marcant els passos de l'aprenentatge del personatge i s'acompanyen de la mateixa llum silenciosa que entra per la finestra en l'interior d'un quadre de Vermeer. La població aragonesa d'*Ojos Negros* és el teló de fons on es desenvolupa tota l'evolució. Un paisatge que és tan àrid i desconegut per l'adolescent com ho és el passat i la relació entre la seva mare, la seva tieta i la seva àvia. Un escenari que l'acompanyarà a descobrir que l'amistat, i l'amor, són sentiments que ens transformen i es transformen i que allò que sembla etern, mai ho acaba de ser-ho del tot. La pel·lícula també ens parla de la relació entre tres generacions de dones que es troben en tres etapes de la seva vida: l'adolescència de la protagonista, l'edat adulta de la tieta, la maternitat de la mare i la vellesa de l'àvia. Etapes on el pas del temps, ja no només es marca en els cossos femenins, sinó també en la construcció de silencis pesants que construeixen part del que anomenem família.

L'estiu és això. Uns llençols blancs estesos al sol i moguts al ritme de la brisa, la curiositat d'aprendre el nom dels arbres que habiten el pati de casa, l'olor dels camps segats, els lladrics d'un gos que torna a casa, un ball a la plaça del poble, unes sabates de taló que trepitgen una terra desconeguda, una amistat que et regala el sentiment de llibertat. *Ojos negros* esbossa que fer-se gran també significa acceptar que els estius ens modifiquen; que créixer significa guanyar experiència i, alhora, aprendre que sempre hi ha algú que respira per última vegada, que sempre hi ha algú que marxa. Potser la vida és això: un estiu que s'acaba per deixar arribar les possibilitats d'un altre.

Anna Bayó

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona